

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΦΛΑ

Μιά φορά κι 'ένα καιρό ήταν μιά βασιλοπούλα, ώραία σάν τ'ο φεγγάρι, πολυαγαπημένη του Σουλτάνου του πατέρα της. Μιά μέρα θέλησε ή βασιλοπούλα νά γυρίσει σ' όλα τ'α μαγαζιά τής πολιτείας, μά επειδή ήταν άταίριαστο νά τή δοϋνε τή μέρα νά περπατάει μέσα στους δρόμους, διαταγή δόθηκε σ' όλους τούς έμπορους νά φατίσουν εκείνο τ'ο βράδι τ'α μαγαζιά τους, ν' αλλάξουν σ' αυτά τ'α π'ο ώραία τους έμπορεύματα, και νά φύγουν.

"Όλοι ύπάκουσαν, εκτός από έναν άπλο παντοφλά, π'οϋ ήταν, παρ' όλο τ'ο ταπεινό του επάγγελμα, ένας μεγάλος μάγος, και ό όποιος είχε ένα γυιό ώραίο σάν τόν ήλιο. Παράγγειλε λοιπόν ό παντοφλάς στόν γυιό του νά παρακούσει στη διαταγή και νά κλειστεί μέσα στό μαγαζί του.

"Η βασιλοπούλα κ' ή ακολουθία της άρχισαν νά τριγυρίζουν στά μαγαζιά π'οϋ ήταν δόλωφατα κ' έντελως άδεια, θαυμάζοντας τ' αντικειμενα π'οϋ ήταν άπλωμένα στις μύστρες, τ'α πολύχρωμα ύφασματα, τ'α δερματα με τ'α λεπτά χρυσώματα, τ'α δοχεία με τ'α πλούσια σχέδια, τ'α μυροδία, τ'α γυαλικά, τ'α μαχαίρια, τ'α δαμασκηνά τουφέκια, τις ζώνες, τ'α λογής λογής φρούτα, τ' άσμενία κοσμήματα και τ'α πλούσια έξυλα. Τ'α γέλια τους μονάχα άντηχοΐσαν στους έρημους δρόμους.

"Όταν έφθασαν μπρός στό μαγαζί του παντοφλά και βρήκαν τήν πόρτα του κλειστή, ή βασιλοπούλα θύμωσε μ' αυτόν τόν χωριάτη π'οϋ δέν είχε ύπακούσει στη διαταγή του Σουλτάνου και φαινόταν σ'ά νά τόν περιφρονεί. Διάταξε τότε τούς ευνούχους π'οϋ τή συνώδεσαν νά παραβιάσουν τήν πόρτα. Μά ό θυμός της έπεσε όταν είδε καθισμένον καταμεσής τ'α δερματα του πατέρα του τόν νεό, ό όποιος άγχινοβ' λούθη από όμορφιά. "Άλληλοκοιτάχτηκαν γιό μιά στιγμή χωρίς νά π'οϋν τίποτε κ' έμειναν κ' οι δύο τους σ'ά θαμπωμένοι.

"Ο γυιός του παντοφλά δέν άργγησε νά πέσει στό κρεβάτι, άρρωστος βαρεία.

-- Είνε άρρωστος από άγάπη, έλεγαν οι γιατροί.

"Ο πατέρας ήταν, καθώς είπαμε, μεγάλος μάγος. Είξερε κάτι μαγικά σημάδια π'οϋ έκαναν τόν άνθρωπο άόρατο. Έγραψε λοιπόν αυτά τ'α σημάδια στό μέτωπο του γυιού του κ' έτσι αυτός μπόρεσε νά μπη μέσ' στό παλάτι και νά εισχωρήσει ως τ'α διαμερίσματα τής πολυαγαπημένης του.

"Όταν εκείνη έτρωγε καθόταν άπέναντί της κ' έτρωγε από τ'ο ίδιο πιάτο.

Γι' αυτό και τ'α πιάτα π'οϋ έβγαίναν άπ' τ'ο δωμάτιο τής πριγκηπίσας είχαν, στό ύπόλοιπο του φαγιού π'οϋ έμενε σ' αυτά, δύο τριπες σ'ά νά είχαν φάει δύο μέσα σ' αυτά. Φανταστήτε τ'ο θυμό και τήν ντροπή του Σουλτάνου όταν τ'ο έμαθα αυτό. Μά δέ μπόρεσαν νά βρουν κανένα άντρα στό δωμάτιο τής βασιλοπούλας. Καλέσαν λοιπόν νάρθει ένας μάγος έβραϊός (*). "Ο μάγος διάταξε ν' άνάψουν μέσα στην κάμαρη τής βασιλοπούλας μιά μεγάλη φωτιά. Αυτό κ' ή έγινε. Σ'ε λίγα λεπτά ή θερμοκρασία είχε ύψωθεί πολύ. "Ο γυιός του παντοφλά π'οϋ βροικόταν μέσα άόρατος άρχισε ν' άνανέει με βυσκολία κ' έβγαλε τ'ο χερί του στό μέτωπο του γιά νά ακουπίζει τόν ιδρώτα του π'οϋ έπεφτε σ'ε χοντρές στάλες. Μά κάνοντας αυτό έβησε και τ'α μαγικά σημάδια και παρουσίαστηκε μπροστά στά μάτια όλων.

"Ο Σουλτάνος έμεινε κατάπληκτος, μά φοβότανε πολύ τούς μάγους και δέν ετόλμησε νά τόν τιωρήσει. Ζήτησε μονάχα νάρθει ό πατέρας του γιά νά τ'οϋ δώσει εξήγησεις. "Ο παντοφλάς απάντησε ότι θά πήγαινε εύχαρίστως, άν τ'οϋ έστελνε ένα άλογο και πλούσια φορέματα γιά νά μπόρεσει νά παρουσιαστεί στην αύλη όπως άξιζε στην επιστήμη του.

Μανιασμένος ό Σουλτάνος από αυτή τήν αξίωση έστειλε δυό μοκάζενδες με τή διαταγή νά τόν φέρουν δεμένον, άν δέν ήθελε νά πάει μόνος του. Οι μοκάζενδες ύπάκουσαν, έδεσαν τόν παντοφλά και τόν δδήγησαν στό παλάτι. Μά, ό θαύμα! όταν πήγαν νά τόν λύσουν μπρός στό Σουλτάνο ένας έτοιμοθάνατος γάιδαρος έπεσε από τ'α δεσμά τους. "Ο Σουλτάνος, π'οϋ λυσσασμένος τώρα, έστειλε νά τ'οϋ φέρουν τόν παντοφλά τέσσεροι μοκάζενδες. Μά κ' εκείνοι τ'οϋ έφεραν μπρός στό θρόνο του μιά φοράδα ψόφια. Τότε ό Σουλτάνος έστειλε όχτώ άλλους, μά κ' αυτοί όταν έβυσαν τ'α δεσμά, ένα σαπισμένο άλογο έφέρυγε άπ' αυτά!...

Τότε αποφασισενά στείλει στό γερό μάγο παντοφλά τ'ο άλογο και τ'α πλούσια ρούχα. Τότε και κείνος ήρθε και τ'οϋ είπε, άφου ύπο κλίθηκε μπροστά του με σε-



*Η πριγκηπίσα δέν έκρυψε τήν άγάπη της

(*) Οι "Ισραηλίται Μαροκινοί έχουν τή φημη ότι ξερον τ'α π'ο μεγάλα μυστικά τής μαγείας.

βασμό :

-- Γιατί είσαι ενάντιος στό γάμοτ'ων παιδιών μας π'οϋ άγαπούνται ;

-- Η κόρη μου άγαπάει σ'τ' άλήθεια τ'ο γυιό σου ;

-- Ρώτα τη.

Και επειδή ή πριγκηπίσα, όταν ρωτήθηκε, δέν έκρυψε τήν άγάπη της, ό γάμος της με τ'ο γυιό του παντοφλά έγινε άμέσως.

"Επειτα ό πρώην παντοφλάς θέλησε ν' άνταποδώσει στό Σουλτάνο τή δεξίωσή του. Καλέσε λοιπόν σπιτι του πρώτα τόν αϋλάρχη, έπειτα τ'ο βεζύρη κ' έπειτα τ'ο Σουλτάνο τόν ίδιο.

"Ο αϋλάρχης έπήγε. "Επειτα από τ'ο φαί ό μάγος τόν δδήγησε σ'ένα βαρέλι και τ'οϋ ειπε νά κοιτάξει μέσα. Τότε ό αϋλάρχης είδε π'οϋς έπεσε στό βαρέλι, κ' άφου καταρκύλησε πολύ έφτασε σ' ένα περιβόλι, όπου τόν έβρασίονσαν δεκαπέντε κηπουροί. "Επειτα είδε π'οϋς είχε γι'ε γυναίκα έγκυος και γέννησε ένα παιδι νεκρό...

"Άεφανα ό αϋλάρχης ξαναβρέθηκε όπως και πριν μπρός στό βαρέλι. "Ο μάγος τόν έρώτησε :

-- Θά είδες ώραία πράγματα ; Είσαι εύχαριστημένος ;

-- Ω ! ναι, πολύ εύχαριστημένος: εύχαριστώ! βιάστηκε ν' άπαντήσει ό αϋλάρχης άνήσυχος.

"Ο βεζύρης ήρθε με τή σειρά του. Τ'οϋ έγινε μιά λαμπρή δεξίωση και δηγήθηκε στό μαγικό βαρέλι. Είδη π'οϋς έπεσε κ' αυτός μέσα και κωλώντας είδη π'οϋς μεταμορφώθηκε σ' ένα γαϊδούρι φορτωμένο μ' άσβέστη π'οϋ ένας άρχοικός γαϊδουρολάτης τ'ο κακομεταχειρίζετανε, χτυπώντας το με μιά μαγκούρα και κώνοντας μιά μυτερή καρφίτσα σ'ε μιά πληγή π'οϋ είχε στην αρχή τ'οϋ λαιμού. "Ο βεζύρης είδη π'οϋς βίαστηκε αυτή ή ιστορία δεκαπέντε ολόκληρες ήμέρες.

-- Θά μπόρουσα νά σου τ'α κάνω όλ' αυτά σ'τ' άλήθεια, ειπε ό μάγος στό βεζύρη, όταν ό τελευταίος κατάπληκτος άκόμα έχασε τήν όπτασία άπ' τ'α μάτια του.

Κι' ό Σουλτάνος έπαθε τ'α ίδια. Είδη π'οϋς ήταν σ' ένα πλοίο π'οϋ ναυάγησε, και βρέθηκε έπι εικοσι μία μέρες γαντζωμένος σ'ε μιά σανίδα π'οϋ τή χτυπούσαν ολούθε τ' άφρισμένα κύματα, πεθαίνοντας από πείνα και δίψα.

-- Είσαι εύχαριστημένος ; τόν ρώτησε στό τέλος ό παντοφλάς. Φαντάζομαι π'οϋς είδες ενδιαφέροντα πράγματα μέσ' στό βαρέλι μου;

-- Πολύ ενδιαφέροντα, σ'άλήθεια, απάντησε ό Σουλτάνος, φοβισμένος τόσο όποτε έκανε τόν παντοφλά, π'οϋ εΐτανε τώρα συμπεθερός του, πρώτο του σύμβουλο και π'ο καλό του φίλο.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΥΓΡΟ ΣΟΥ ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑ

Του Γκαίτε

Τ'ο υγρό σου φτερούγισμα, Ζέφυρε, π'οϋς τ'ο ζηλεύω σιμά του αυτό θ'ε νά φέρη τ'ο μήνυμα π'οϋς θλίβομαι τόσο μακριά του.

Τ'ων φτερών σου τ'ο σάλεμμα, Ζέφυρε, πόθους ξυπνάει. Θυμήσου κάμποι, πλαγιές, χίλια λούλουδα δακρύζουν γλυκά στην πνοή σου.

Κάθε σου άνάσα γλυκύτατη ματόκλαδα άργά θά δροσίση. Έλπιδα άν δέν ειχα θά πέθαναι, μά ξερω π'οϋς αυτός θά γυρίση.

Τρέξε γοργά στην άγάπη μου, μά πρόσσεξε όλες τις θλίψεις, π'οϋς έχει γι' αυτόν ή καρδούλα μου καλά στά φτερά σου νά κρύψη.

Και μόνο σιγά π'ες του, Ζέφυρε, π'οϋς σβύνει γι' αυτόν ή πνοή μου, κ' ή όψη του μόνο θ'ε νά φεργε χαρά στή φτωχή τή ζωή μου!...

Μετάρη. Λήδας Καρτέλη